

LUMINA
BIBLIEI

SCHUL-

GUMENABISGIEI

REVISTA LUNARĂ

CUPRINSUL:

Legămintele lui Iehova	3
Cu cine?	3
Dumnezeu ține totdeauna legămintele sale	3
Motivare	3
Explicări	4
Legământul Avraamic	4
Jurământul lui Dumnezeu	6
Simbolurile legământului	6
Binecuvântări pentru toți	7
Melchisedec	8
Mijlocitor	8
Avraam se va întoarce	8
Împlinire deplină	8
Legământul legii	10
Când s'a încheiat?	10
La muntele Sinai	10
Pentru ce s'a încheiat?	11
Viata promisă	12
Prezumbirea lucrurilor mai bune	12
Cele mai bune năzuințe	13
Născut sub lege	14
Sfârșitul legământului	15
A fost oare fără scop?	15

ABONAMENTE:

Pentru România pe un an	140 lei
pe jumătate de an:	70 lei
Pentru Cechoslovacia pe un an:	24 Kč
pe jumătate de an:	12 Kč

ADRESUL PENTRU COMANDA:

Carol Lisetz, Viena XVI, Panikengasse 36. Austria.

LUMINA BIBLIEI

VIENA

1 APRILIE 1929

No. 1

Legămintele lui Iehova

„Vol face un legământ între mine și tine.” — 1 Moise 17: 2.

Legămintele lui Iehova foarte pronunțate în Biblie ne pun în vedere restabilirea păcii între Dumnezeu și omenirea căzută. Dacă omul poate cunoaște adevărata valoare a acestui fapt, atunci se va minuna mult de umilirea Atotputernicului, și de desfășurarea minunății a desinteresării lui Iehova. Într'adevăr Dumnezeu este iubirea.

Între legămintele despre cari vorbește Biblia, se cuprinde legământul Abraamic, legământul legii, legământul de jertfă și legământul nou. Scopul acestei reviste este ca să explice în acest număr și cele viitoare, ce spun scriptura despre aceasta legămintele. Sperăm că martorii cari trăesc azi pe pământ primesc o înțelegere mai clară despre aceasta și le dă o putere inedită, ca să vestească mărirea numelui Dumnezeu.

De mai multe ori vorbește Iehova în cuvântul său de „legământul meu.” (1 Moise 9 : 9, 17 : 2, 2 Moise 26 : 42) Căuza e că în toate cazurile Dumnezeu e acela care propune încheierea legământului. Ar fi îndrezeală din partea creaturei, ca el să propună așa ceva lui Iehova. „Așa dar Jucrul acesta nu atârna nici de cine vre, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.” (Romani 9 : 16) Întrucât Dumnezeu are înțelepciunea desăvârșită, cunoscând ce este mai bun, și posedând dreptate, pentru ca să judece ce este drept, și întrucât are și putere ca să-și ducă la îndeplinire voința sa, el este singurul care poate propune condițiunile unui legământ de încheiat cu dânsul și îl poate împlini. Nu e potrivit, ca o creatură să spună creatorului său ce are de făcut și ce nu. Aceia cari s'au consacrat Domnului și spun că aceasta o fac ca să primească un grad oarecare de viață, fac înțelept dacă iau în considerare principul sūsamintit.

Cu cine?

Dumnezeu nu face legământ cu nimenea care să nu fie în armonie cu dânsul. Credința este de mare importanță pentru creatură. Ca să fie plăcut lui Dumnezeu trebuie să creadă că el este și că răsplătește pe cel care l'caută (Evrei 11 : 6) Acela deci care face legământul cu Iehova trebuie să fie îndreptățit. Drept este Isus fiul lui Dumnezeu, care este totdeauna în armonie cu Iehova.

Îndreptățirea înseamnă, că cineva este socotit drept pentru credința sa. Dumnezeu în mila sa a avut grija, ca prin anumite condițiuni credința omului să-i servească

spre dreptate. Un astfel de om în fața lui Iehova trece ca un individ drept sau îndreptățit. Dacă Iehova face legământ cu unul sau mai mulți dintre aceia cari nu au această însușirea, acesta se poate întâmpla numai printr-un astfel de mijlocitor care este în relație potrivită cu Iehova.

Dumnezeu ține totdeauna legămintele sale

Iehova nicodată nu calcă legămintele sale. În repetate rânduri putem citi în Scriptură, despre el, ca despre unul care ține legămintele sale. Moise a spus despre el: „Să știi dar, că Domnul Dumnezeu tău este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și își ține legământul și îndurarea până la al miiile neam de oameni față de cei ce-l iubesc și păzesc poruncile lui.” (5. Moise 7 : 9) Moise a știut despre aceia, că Dumnezeu a ținut legământul său încheiat cu Avraam. El a știut că Avraam a fost binecuvântat cu un copil, și că seminția lui a fost înmulțită până la generația a patra. (1. Moise 15 : 16) El a știut, că Dumnezeu a scos din Egipt seminția naturală a lui Avraam. Și Solomon mărturisește despre credincioșia lui Iehova ce privește ținerea legămintelor sale spunând: „Doamne Dumnezeu lui Izrael. Nu este Dumnezeu ca tine nici sus în ceruri, nici jos pe pământ. Tu ții legământul și îndurarea față de servii tăi, cari umblă înaintea ta din toată inima.” (1 Regi 8 : 23) Nehemia tot astfel mărturisește. — Nehemia 1 : 5.

Dacă partidă cealaltă pe care l'privește legământul lui Dumnezeu devina necredincioasă, sau își calcă promisiunea, atunci Iehova față de acela care calcă legământul nu mai este obligat ca să îndeplinească oarecare parte a legământului. El însă nu-și reține îndurarea față de aceia cari din pricina slăbăciunilor sau altor neajunsuri au fost ademeniți și au călcat legământul. Dacă un om rămâne credincios în inima lui față de Dumnezeu, Dumnezeu este îndurător față de unul ca aceasta. Acela care iubește adevărul trebuie să se țină de această regulă. Dumnezeu pretinde bunăvoință din partea acelor pe cari îi iubește.

Motivare

Motivul încheierii legământului între Iehova și o creatură oarecare a sa nu poate să fie nicodată egoismul. Dacă de o parte nu potae să fie egoizmul motivul adevărat.

Cu toatăcă Dumnezeu prețuește credincioșia aceluia: cu care a încheiat legământul, și are plăcere de dânsul, totuș n'are nici un folos din îndeplinirea legământului ce cade asupra celuilalt. Dorința creaturii de a sta în relație de legământ cu Iehova, trebuie să izvorască din indemnul să fie plăcut lui Dumnezeu și să-i preamărească numele lui. Aceasta este o motivare desinteresată. Omul nu poate să încheie legământ cu Iehova numai din motivul egoist ca să dobândească un loc în cer sau pe pământ. Acela care vrea să devină creștin trebuie să încheie legământ cu Dumnezeu, fără considerare căva primi pentru aceasta răsplată sau nu. Dânsul declară, că dorește să facă voia lui Dumnezeu. Dumnezeu știe că încheierea va fi bună pentru om, dacă va rămânea credincios, și chiar îndeamnă pe contractant, ca să fie credincios în împlinirea legământului. — Malachi 2 : 1, 2, 4.

⁹ Iehova Dumnezeu să ăbligă desinteresat, că va împlini legământul său. El zice: „Eu am și eu voi împlini.” (Isaia 46 : 11) Aceasta o face nu pentru binele și folosul său, ci pentru binele și folosul creatorilor sale. „Domnul ne-a poruncit atunci să împlinim toate aceste legi și să ne temem de Domnul Dumnezeu nostru, ca să fim totdeauna fericiți și să ne țină în viață cum face astăzi.” (5 Moise 6 : 24) Regulele de conduită arătate de Iehova sunt totdeauna aceleași. El nu se schimbă. — Malachi 3 : 6.

Explicări

² ¹⁰ Cuvântul legământ înseamnă o învoială prin contract. Este o contractare solemnă și obligatoare pentru aceia cari iau parte la ea. Cuvântul evreesc din care este tradus cuvântul legământ, înseamnă în înțeles restrâns „tâiere” sau „despicare” și derivă din faptul, că animalul de jertfă trebuia tăiat în bucăți și părțile contractante trebuiau să treacă printre membrele astfel înbucătășite. „... învoeli pe care o făcuseră înaintea mea tăind un vițel în două și trecând printre cele două jumătăți ale lui.” (Jeremia 34 : 18) Compară cu 1 Moise 15 : 17. Aceasta a fost un serviciu solemn, care a arătat sfințenia și indemnul de obligare a învoeli dintre părți.

¹¹ Facerea unui legământ necesită următoarele: 1. părțile cari sunt deosebiți sau capabili a face învoiala reciprocă, 2. cunoștința condițiilor la care se învoiesc, mai bine am putea spune acord asupra condițiilor, și 3. o garanță bună și corespunzătoare ce oferă unul altuia. Dumnezeu totdeauna e capabil să încheie legământ. Acele creaturi cari sunt în armonie și ispășiți cu Dumnezeu încă sunt capabili a încheia legământ. Aceștia li se acordă posibilitatea de a cunoaște condițiile legământului iar promisiunile reciproce asigură o bază destul de suficientă pentru garantarea legământului.

¹² Adam ca om desăvârșit fiind în Eden a cunoscut voința lui Dumnezeu referitor la el, s'a decis ca să îndeplinească voința creatorului său după ce a luat în stăpânire lucrurile anume întocmite de Dumnezeu pentru dânsul, și a avut plăcere de dânsule. Mai bine zis între Dumnezeu și om s'a încheiat un legământ de înțelegere mută (fără cuvinte) și scopul, ca în virtutea supunerii omului, omul să fie binecuvântat cu viață veșnică și să aibă stăpânire absolută asupra pământului. Adam fiind perfect a fost capabil pentru încheierea legământului. Voința exprimată de Dumnezeu referitor la Adam, și procedură încheiată de Adam cu drept cuvânt să poate privi ca un legământ con-

tractat tacit (fără cuvinte). Adam a călcat acest legământ prin neascultarea sa. „Dar ei ca Adam au călcat legământul și nu mi-au fost credincioși atunci.” (Osea 6 : 7) Relația dintre Dumnezeu și Adam s'a întrerupt și Adam a trebuit să sufere condamnarea la moarte. Toți urmașii săi născuți în fără de legi trebuie să sufere asemenea pedeapsă dacă Dumnezeu nu se va îngriji de ispășirea omului cu dânsul. Dumnezeu însă în marea sa îndurare s'a îngrijit și de aceasta.

Legământul Avraamic

¹³ Iehova l'a îndrumat pe Avram (mai târziu l'a numit Avraam), ca să-și părăsească patria și să plece în țări străine. Dumnezeu i-a promis că îl va face națiune mare, îl va binecuvânta, îl va înălța numele, și dânsul va deveni binecuvântare. A mai adăugat: „In tine se va binecuvânta tot neamul omenesc.” (1 Moise 12 : 3) Intr'aceste cuvinte Iehova a făcut o promisiune fără de condițiuni cu privire la scopul său, ca să binecuvinteze tot neamul pământesc, fără considerare la aceia, că ce pot, sau ce fac creaturile sale. Acesta a fost un legământ unilateral, întrucât prin acest legământ Dumnezeu numai singur a fost obligat. Cu toate aceste acest legământ mai târziu a devenit totuși legământ încheiat între Dumnezeu și Avraam, deoarece Avraam prin purtarea sa și-a dovedit credința ceiace 1, a făcut plăcut înaintea lui Dumnezeu.

¹⁴ În acel timp când Dumnezeu i-a făcut aceasta promisiune, Avraam a fost încă în pământul său natal. În momentul când a pășit pe pământul Canaanului Avram și-a început petrecerea sa în acel pământ. Cu patru sute treizeci de ani în urmă chiar în acesta ziua a fost înființat Paștele în Egipt și tot atunci au părăsit evreii Egiptul. „Șederea provizorie a copiilor lui Izrael în Egipt a fost de patru sute treizeci de ani. Și după patrusute treizeci de ani tocmai în ziua aceia toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului.” (2 Moise 12 : 40, 41 -trad. engleză) Deoarece Avram a fost părintele lui Izrael, șederea provizorie a Izraeliților a început cu intrarea lui Avram în Canaan.

¹⁵ Înființarea Paștelui a fost începutul legământului legii. Paștele a fost înființat exact la patrusute treizeci de ani după promisiunea dată lui Avram. (Galateni 3 : 17) Aceasta dovadă arată că Dumnezeu i-a comunicat lui Avram planul său încă atunci, când era în Caldea. Indată ce a pășit Avram pe pământul Canaanului, s'a și încheiat legământul cu dânsul, care l'a obligat acuma și pe dânsul. Cu aceasta ocazie legământul a devenit bilateral, obligând ambele partide.

¹⁶ Când și-a părăsit Avram patria și a călătorit către un pământ străin, el a dovedit credința sa față de Dumnezeu și promisiunile sale. Credința lui Avram i s'a scotit spre dreptate (îndreptățire) Fiind îndreptățit prin credință a devenit capabil să încheie legământ cu Iehova. Se vede deci inevitabilă concluziunea, că legământul încheiat cu Avram se datează dela intrarea sa în pământul Canaanului.

¹⁷ Aflăm, că cu ocazia încheierii unui legământ de regulă a fost înjunghiat o jertfă. Vedem oare o asemenea jertfă la încheierea legământului Avraamic? Da, cel puțin s'a format o icoană și anume în modul următor: Când Avram cu ocazia plecării sale în pământul străin și-a părăsit patria, dânsul a murit pentru țara sa natală

și cele în legătură cu ea. Cugetele sale și le-a îndreptat asupra pământului cătră care călătorea. Nu este însemnat nicăieri, că Avram s'ar fi întors vreodată în țara sa natală, (Caldea). Mai târziu l'a trimis pe servitorul său Elizer în pământul acela, ca să aducă nevastă fiului său Isaac. Însă Avram nicicând nu s'a mai întors acolo. Avram a jertfit tot ce a stat în legătură cu pământul său părintesc, dând astfel dovadă de credința sa în Dumnezeu.

¹⁸ Așa să vede, că și apostolul Pavel dovedește aceasta. Citim: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile promise ei doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind, că sunt streini și călători pe pământ. Cei ce vorbese în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceia din care ieșiseră, negrășit că ar fi avut vreme să se întoarcă la ea. Dar doreau o patrie mai bună, adevărată patrie cerească. De aceia lui Dumnezeu nu-i este rușine să se numească Dumnezeul lor, căci lea pregătit o cetate.“ — Evrei 11 : 13—16.

¹⁹ Aceasta dovedește, că Dumnezeu a încheiat legământ cu un astfel de om, care a murit față de toate lucrurile trecute, însă făcut viu pentru credință și speranța în viitorul pregătit de Dumnezeu pentru astfel de oameni. Jehova a făcut pe Avram să vadă ziua viitoare a lui Mesia în care se va întrona guvernarea de dreptate, la care va lua și dânsul parte. A privit cu încredere înaintea acelei împărății. Isus a zis: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua mea, a văzut-o și s'a bucurat.“ — Ioan 8 : 56.

²⁰ Când a ajuns Avraam în Canaan, Dumnezeu i-a spus întâia oară, că acel pământ îl va da „seminței“ sale. Avraam a ridicat imediat un altar pe acel loc, evident că numai în scopul de a aduce jertfă pe el.

²¹ În 1 Moise 15 : 18 este folosit prima dată expresiunea „legământ“. Acest text sună astfel: „În ziua aceia Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: seminței tale dau țara aceasta dela râul Egiptului până la râul cel mare Eufrat.“ Aceasta s'a întâmplat la zece ani după intrarea lui Avram în pământul Canaanului. Oare această dată s'o luăm drept începutul legământului Abraamic? Ori cum să înțelegem aceasta?

²² Cuvântul „încheiat“ din acest text tradus literal înseamnă „tăiat“. Așa e însemnat că Dumnezeu cu ocazia aceasta a tăiat legământ cu Avram. Înainte de acest timp Avram a jertfit animale pe altar. Atunci a făcut Avram întrebarea cătră Dumnezeu: „prin ce voi cunoaște că voi stăpâni acel pământ?“ Drept răspuns Dumnezeu l'a îndrumat, ca să ia anumite animale pe cari să le taie. „Și a zis Domnul: Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel. Avram a luat toate animalele acestea și le-a despicat în două și a pus fiecare bucată una în fața alteia, dar pasările nu le-a despicat. . . . În ziua aceia Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: Seminței tale dau țara aceasta dela râul Egiptului, până la râul cel mare Eufrat.“ — 1 Moise 15 : 8, 9, 10, 18.

²³ Putem trage două concluziuni din cele ce s'au petrecut aici cari sunt în armonie una cu alta. Acest eveniment să poate considerea ca întărirea legământului original, care atunci a intrat în vigoare când a pășit Avram pe pământul Canaanului. Declararea originală a legământului

s'a referit la planul lui Dumnezeu ca să binecuvinteze toate neamurile pământului. În armonie cu acesta este faptul prin care Dumnezeu a întărit acest legământ. Cea-laltă concluziunea este aceea, că cuvintele lui Dumnezeu rostite la evenimentul din urmă se referă la moștenirea pământului. E foarte la loc și armonios faptul, că Dumnezeu a mai făcut un legământ referitor la acel pământ pe care trebuie să-l moștenească Avram pe veci. Cu aceasta ocazie nu Avram a trecut printre membrele animalelor tăiate ci un cuptor fumegând și o limbă de foc. Aceste au închipuit pe Domnul, și au arătat ferm, că Iehova s'a obligat ca să dea pământ lui Avram și seminței lui.

²⁴ Când Avram a ajuns vârsta de 99 ani „Domnul i s'a arătat și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic. Umblă înaintea mea și fii fără prihană. Voi pune legământul meu între mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam, acesta va fi un legământ vesnic în puterea căruia eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.“ — 1 Moise 17 : 1, 2, 7.

²⁵ Cum să înțelegem cuvintele: „Și voi pune legământul meu. . . ?“ Cuvântul care în acest caz este tradus „pune“ nu derivă din acelaș cuvânt evreesc din care s'a tradus „a tăia“, ci este tradus din alt cuvânt care luât pe înțelesul său literal înseamnă „a da“ sau „a îndeplini“. Aceasta înseamnă, că legământul său Dumnezeu îl va împlini sau îndeplini cu concursul lui Avram, dacă Avram va umbla înaintea lui și va fi neprihănit. Chestia îndeplinirii promisiunii, sau a legământului lui Dumnezeu referitor la binecuvântarea tuturor neamurilor n'a fost astfel pus în jos. Aceasta se putea întâmpla neatârnat de ce-laltă a făcut sau nu a făcut Avram. Întrebarea a fost mai mult aceea, că oare va lua parte Avram la dispozițiunile lui Dumnezeu referitoare la împărțirea binecuvântărilor. În legătură cu aceasta s'a încheiat contractul sau legământul referitor la tăierea împrejur a seminței lui Avram. „Aceasta este legământul meu pe care să-l păziți între mine și voi și sămânța ta după tine: tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur.“ — 1 Moise 17 : 10.

²⁶ Acest legământ a fost subordonat adevărat adus legământului original, care a intrat în vigoare când Avram a ajuns în Canaan. Pentru îndreptățirea lui Avram nu a fost de lipsă tăierea împrejur, fiindcă el era deja îndreptățit. Credința lui i s'a atribuit ca dreptate cu mult înainte de introducerea tăierii împrejur. Argumentele lui Pavel clarifică pe deplin acest punct. „Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur, sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem, că lui Avram credința i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur, apoi a primit ca semn, tăierii împrejur, ca o pecete acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință când era netăiat împrejur, și aceasta, ca să fie tatăl tuturor, celor cari cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur, ca adică să li se socotească și lor neprihănirea aceasta și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al acelor cari nu numai că sunt tăiați împrejur dar și calcă pe urmele credinței aceleia, pe care o avea tatăl nostru Avraam când nu era tăiat împrejur. În adevăr făgăduința făcută lui Avram sau seminței lui că va moșteni lumea n'a fost făcută pe temeiul legii ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.“ — Romani 4 : 9-13.

Din timpul când a intrat în Canaan, Avram a fost socotit drept fiind astfel capabil să încheie legământ. Semnul tăierii împrejur i s'a dat în semn de recunoaștere ca om drept prin credința sa ce i s'a atribuit deja înaintea tăierii sale împrejur. Tăierea împrejur trebuia deci să arate că dânsul și sămânța sa au obținut proba sau semnul îndreptării lor și au stat în legământ cu Dumnezeu în virtutea îndeplinirii promisiunii lor originale. Avraam a arătat supunerea față de Dumnezeu atât în privința tăierii împrejur, cât și a altor dispozițiuni ale voinței sale, pentruce a obținut aprobarea Domnului, dupăcum este scris „Pentrucă Avram a ascultat de porunca mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile mele, orânduirile mele și legile mele.” — 1 Moise 26 : 5.

Isac trebuia să se nască nu peste mult, în care scop a fost potrivit tăierea împrejur. Isac trebuia să tipifice „sămânța” promisiunii, umbra căreia a fost într'adevăr. Tăierea împrejur să referă la curățenie. Acesta îndreptă cugetarea asupra zămăslirii seminței promisiunii, precum și asupra curățeniei acelei semințe. Sămânța trebuia să fie prevăzută cu sigilul îndreptățirii. În armonie cu acesta a fost schimbat numele lui Avram și a soției sale. Deacum încolo trebuia să se numească Avraam, ceiace înseamnă „părinte al națiunilor.” Soția sa care deacum încolo încă se numea Sara, adică „prințesă”, trebuia acum să-l dăruiască cu un copil.

Jurământul lui Dumnezeu

Când Avraam a adus ca jertfă pe Isac, Dumnezeu i-a zis următoarele: „Pe mine însumi jur zice Domnul pentrucă ai făcut lucrul acesta și n'ai cruțat pe fiul-tău, pe singurul tău fiu; te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume ca stelele cerului și ca nisipul mării, și sămânța ta va stăpâni cetățile dușmanilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentrucă ai ascultat de porunca mea.” — 1 Moise 22 : 16-18.

Oare pentruce a adus Dumnezeu jurământul acesta la cuvintele sale? Apostolul Pavel ne asigură, că acesta a făcut-o pentru binele credincioșilor, ca să recunoască prin această neștrămutarea hotărârii lui Dumnezeu și astfel să li se întărească speranța. (Evrei 6 : 18) N'am putea oare spune și aceia, că prin jurământul său Dumnezeu a voit să-și exprime plăcerea față de credința și supunerea lui Avraam? A zis doar: „Pentrucă ai făcut lucrul acesta ... te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța ta.” Aceasta dovedește plăcerea lui Dumnezeu precum și asigurarea că Dumnezeu va fi cu mare atenție în executarea legământului.

Cu aceasta ocazie vorbi Dumnezeu către Avraam: „Iți voi înmulți foarte mult sămânța, ca stelele cerului și ca nisipul depe țărmurile mării.” Ce trebuia să înțelegem sub acest cuvinte? Desigur nu poate însemna două semințe, una de natură cerească, iar alta pământescă. Pavel ne spune clar: „Promisiunile au fost date lui Avraam și seminței lui. Nu zice și semințelor, (cașicum ar fi vorba de mai multe) ci cașicum ar fi vorba numai de una. Și seminței tale adică Christos.” Aceasta nu se putea aplica semințelor de diferite naturi. Stelele și nisipul pot să arate deci numai numărul. Scriptura dovedește acest argument.

Dumnezeu a zis lui Avraam: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți săle numeri, așa va fi sămânța ta.” (1 Moise 15 : 5) Mai departe: „Domnul Dumnezeu vostru v'a înmulțit și azi sunteți foarte mulți la număr, ca stelele cerului.” (5 Moise 1 : 10) „Domnul Dumnezeu tău a făcut din tine o mulțime ca stelele cerului.” (5 Moise 10:22) Pavel referindu-se la acest fapt spune: „Deaccia dintr'un singur om cu trupul trecut de vârsta s'a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul depe marea mării, ce nu se poate număra.” (Evrei 11 : 12) Aceste texte din Scriptură dovedesc clar, că sămânța făgăduinții nu constă din două părți, una fiind cerească și alta pământescă. Sămânța este Christosul singur.

Deoarece vedem că sămânța lui Avraam va fi de o mulțime ce nu se poate număra, ca stelele și nisipul, cum să poate deci pretinde, că „sămânța” e una? Răspunsul e, că toți au fost chemați la „o speranță.” (Efeseni 4 : 4) La început toți au fost concepuți să devină membrele „Christosului”. Din cei astfel chemați și din națiuni iasă „mulțimea mare” pe care n'o poate număra nimeni” (Apoc. 7 : 9) pe care Dumnezeu totuși a poate număra. (Psalm 147 : 4) Dumnezeu a zis: „Sămânța ta se va numi după Isac.” (1 Moise 21 : 12) Ceiace dovedește, că Isac a fost un antitip care a preumbrit sămânța. Isac reprezintă astfel pe toți cei născuți de spirit, deoarece de fapt toți au fost chemați să facă parte din cel „Uns”. Cuvântul „biserică” arată o clasă aleasă sau o comunitate chemată. (după trad. grecească) Mulțimea mare se consideră ca o parte a bisericii și foarte just, fiindcă tot astfel au fost chemați ca să fie membre în Christos.

Simbolurile legământului

Iehova a făcut icoane pentru simbolizarea îndeplinirii legământului său. Avraam care a fost numit de părinte a mulțimei a închipuit pe Iehova. (Romani 4:16, 17) Soția sa Sara a închipuit legământul care a născut sămânța, (Galateni 4 : 24-26) Isac care a fost singurul fiu a lui Avraam și a Sarei a închipuit sămânța promisă, adică pe Christos. Isus Christos este capul bisericii care este corpul său. (Coloseni 1 : 18) Aceia cari în sfârșit vor compune mulțimea mare tot la aceeaș speranță și în aceeaș corporațiune au fost chemați și concepuți fac astfel parte din biserică, dar nu și din Christosul glorios. Pentru aceasta e „sămânța” ce nu se poate număra. Aceasta nu dă de înțeles, că Dumnezeu nu a știut numărul lor dela început, și că nu știe acesta nici acuma. Aceasta arată mai mult aceia, că numărul mulțimei mari nu ni l'a făcut, cum a făcut cu cel al turmei mici, al cărei număr fix știm că este 144,000 membrii.

„Sămânța”

Ca cineva să facă parte din sămânța promisă nu e de lipsă ca numai decât să fie și urmașul natural a lui Avraam. Ioan Botezătorul a zis fariseilor: „Adevăr vă spun, că Dumnezeu chiar și din pietre poate învia fiii lui Avraam.” (Matei 3:9) Isus a zis către Zăchec un vameș și păcătos: „Azi s'a făcut mântuire casei acestei, că și acesta este un fiu al lui Avraam.” (Luca 19 : 9) Aceste Scripturi dovedesc clar, că pentru ca cineva să fie considerat fiu al lui Avraam în înțelesul promisiunii, nu e de-
tul ca să fie numai urmașul după corp al acestuia. O

credință ca al lui Avraam hotărăște în chestia aceasta. „Să știți dar, că cei ce sunt din credință sunt fiii lui Avraam.” Galateni 3 : 7.

„E adevărat că Isus a fost născut din o fată a lui Avraam, însă acest fapt desigur nu l'a făcut pe dânsul „sămânța promisiunii.” Nu s'a prea poate susține că el ar fi fost sămânța promisiunii chiar înaintea botezului său în Jordan. Cu ocazia consacrării sale Isus a fost conceput de părintele la speranța naturii dumnezeiești și astfel a devenit „sămânța lui Avraam după promisiune.” A fost de lipsă ca Isus să se nască din neamul patriarhului Avraam, fiindcă acest fapt a fost prezis de Dumnezeu. Însă nu descendența sa omenească, ci purtarea sa față de voința lui Dumnezeu e aceea ce l'a făcut pe dânsul aceea sămânță pe care a trebuit s'o nască legământul. Profetul Isaia a declarat în locul lui Isus: „Iată-mă pe mine și copiii pe cari mi i-a dat Dumnezeu. Acești copii au fost toți părtași cu dânsul în corp și sânge.” Astfel și Isus a devenit partaș de corp și sânge.” (Evrei 2 : 13, 14) Dintre descendenții naturali ai lui Avraam, numai puțini vor face parte din „sămânță”, dar toți aceia cari compun „sămânța” sunt părtași în corp și sânge cu Isus.

„Când a sosit timpul ca Isus să aleagă pe fiii lui Dumnezeu, nu a favorizat pe ingeri, ci pe „sămânța” lui Avraam. (Evrei 2 : 16) Sub aceste cuvinte înțelegem, că el a ales pe aceia cari au avut credință asemănătoare cu cea al lui Avraam. Aceia cari prin Christos devin fiii lui Dumnezeu, sunt moștenitorii promisiunii și compun sămânța promisiunii. Descendența omenească nu are nici un rol în alegerea seminței lui Avraam după promisiune. E clar deci, că Christos este sămânța promisă și că tot acela care vine la Christos face parte din „sămânță” prin faptul, că este în Christos, în înțeles spiritual.

„S'a zis, că Isus a împlinit legea, și că prin faptul că a împlinit-o a devenit capabil pentru a fi „sămânța promisiunii.” Aceasta nu poate fi adevărat. Isus n'a fost fiul Agarei — spune Pavel. Legământul Abraamic e acela care naște „sămânța”, adică Christosul, ce trebuia să se întâmpine afară din cadrul legământului legii. (Galateni 3 : 17) Deși e adevărat, că Isus a îndeplinit legea, totuși prin acest fapt n'a câștigat nimic. Dânsul a preamărit legea și a arătat că a fost dreaptă și desăvârșită.

Binecuvântări pentru toți

„Scopul final al legământului Abraamic este binecuvântarea tuturor națiunilor depe pământ. Binecuvântările trebuie să vină dela Dumnezeu. Pentru aceia a zis Dumnezeu către Avraam. „În tine se va binecuvânta întreaga omenire. Avraam în acest caz joacă rolul unui reprezentant și reprezintă pe Dumnezeu. Celce aduce binecuvântările este Dumnezeu. Legământul trebuie mai întâi să aducă la iveală „sămânța” care este Christosul, și prin acest Christos va împărți Dumnezeu binecuvântările. Pentru aceasta Isac singur fiu al lui Avraam și a Sarei reprezintă pe Christos.

„Din ce va consta binecuvântarea? Desigur din ispășirea omului cu Dumnezeu. Toți cei ispășiți cu Dumnezeu vor avea dreptul să trăiască. Acei cari în primul rând vor beneficia de binecuvântările legământului Abraamic, sunt cei îndreptățiți pe baza credinței lor în sângele lui Isus Christos. Aceștia sunt așadar descendenții naturali ai lui Avraam cari au recunoscut, că Isus este

Christosul și cari au fost îndreptățiți și au fost concepuți la Rusalii de spiritul sfânt.

„Apostolul Pavel spune: „Scriptura fiindcă prevedea, că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, dinainte a vestit lui Avraam că: În tine vor fi binecuvântate toate neamurile.” (Galateni 3:8) Cuvântul „neam” aici arată pe cel strein, ne fiind evreu, deci necredincios. Acesta arată că îndreptățirea prin credință este o chestie principală și de mare importanță, care privește legământul Abraamic. Indecursul domnei lui Mesia neamurile nu vor fi îndreptățite prin credință. Îndreptățirea lor va avea loc prin deplina lor supunere ce vor dovedi până la sfârșitul domniei lui Christos.

„Cine sunt deci neamurile pe care-i amintește apostolul în textul de sus. Desigur astfel de oameni, cari nu sunt evrei, adică cari sunt necredincioși. Mai întâi evreii au fost împărțâșiți de binecuvântările legământului Abraamic, precum ne dovedește aceasta Scriptura. Citim: „Voi sunteți fiii proorocilor și al legământului pe care l'a făcut Dumnezeu cu părinții noștri când a zis lui Avraam: toate neamurile pământului se vor binecuvânta în sămânța ta. Dumnezeu după ce a ridicat pe fiul său Isus l'a trimis mai întâi vouă ca să vă binecuvinteze, întorcând pe fiecare din voi dela fără de legile sale.” — Fapte 3 : 25, 26.

„Apostolul Pavel prin următoarele cuvinte explică cine sunt neamurile: „Ca binecuvântarea lui Avraam să se poate revărsa asupra neamurilor, prin Isus Christos, ca să putem primi prin credință promisiunea spiritului.” (Galateni 3 : 14, trad. engleză) Precizând cele de sus, vedem, că factorul principal al seminței este Isus Christos, și toate fapturne dela el trebuie să primească binecuvântările.

„Aceia cari au fost îndreptățiți pe baza credinței lor în sângele Domnului nostru Isus Christos s'au împăcat cu Dumnezeu și de aceia au primit în primul rând ei acele binecuvântări cari au fost promise prin legământul Abraamic. Dacă aceștia sunt concepuți de spiritul sfânt și sunt primiți ca fii în Christos, devin o parte din „sămânță” după cum este scris: „Și dacă sunteți ai lui Christos, înseamnă că sunteți „sămânța” lui Avraam adică moștenitori prin făgăduință. (Galateni 3 : 29) În sfârșit membrii corpului lui Christos, fiindcă compun părțile Christosului, participând cu el la distribuirea binecuvântărilor.

„Aceasta a fost ilustrat prin aceia, că Isac singurul fiu al lui Avraam a luat de soție pe Rebeca, care astfel a devenit partaș la moștenire. Isac a fost stăpânul Rebeccei, care s'a bucurat de ceia ce a avut dânsul, fiindu-i soție. Christos este capul bisericii care este corpul său și s'a bucură de acele lucruri pe cari le capătă ca mireasa lui Christos. Pentru aceia apostolul Pavel în Galateni 3 : 8 cu toată siguranța se referă la acei păgâni cari au fost îndreptățiți prin credință, deoarece au venit în Christos, și că el nu s'a gândit la aceia cari numai în timpul mileniului vor beneficia de binecuvântări.

„Christos, „sămânța promisiunii” va distribui binecuvântările popoarelor pământului. Binecuvântările vor consta din ispășirea omului cu Dumnezeu și restatornicirea la desăvârșire omenească. Aceste nu le vor primi însă prin credință. Astfel când Pavel a zis, cumcă Scriptura a prezis că păgânii vor fi îndreptățiți prin credință, nu s'a gândit la diferitele națiuni streine, ci la atari

ne-evrei cari vor deveni membrii celui Uns. Nu există alt nume prin care poate veni mântuire decât al lui Isus Christos, și fiind că toți trebuie să primească binecuvântările prin „sămânță”, rezultă din acesta incontestabil, că cei ce vor fi îndreptățiți în vârsta Evangheliei, vor fi îndreptățiți pe baza credinței lor în sângele Mântuitorului și astfel vor avea și împărtășire la binecuvântările promise prin legământul Abraamic.

Melchisedec

47 Desigur a fost ceva la mijloc pentru Avraam a venit în contact cu Melchisedec. Despre acesta scrie apostolul Pavel: „In adevăr Melchisedec aceasta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului prea înalt, care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întoarce de la înfrângerea împăraților, care a binecuvântat pe Avraam, care a primit dela Avraam zeciuală din tot, care după însemnarea numelui său este întâiu: împărat al dreptății, apoi și împărat al Salemului, adică împărat al păcii. . . . Vedeți bine dar cât de mare a fost el, dacă până și Patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din prada de război. Aceia dintre fiii lui Levi cari îndeplinesc slujba de preoți după lege au poruncă să ia zeciuală dela norod, adică dela frații lor cu toatecă și ei se coboară din Avraam. Iar el care nu se coboară din familia lor a luat zeciuală dela Avraam și z binecuvântat pe cel ce avea făgăduințele.” — Evrei 7 : 1-6.

48 In legământul care l-a încheiat cu Avraam, Dumnezeu a zis: „In tine se vor binecuvânta toate neamurile pământului.” Din aceasta rezultă, că și Avraam trebuie să fie binecuvântat; și ceiace se referă la Melchisedec din citatul de sus, arată că arhierul pe care l-a preumbrit Melchisedec va binecuvânta toată oamenirea — inclusiv pe Avraam. Aceasta dovedește, cumcă Avraam individual este supus legământului, precum și arhierului regesc după orânduiala lui Melchisedec. Și aceasta ne clarifică, că Avraam în ceiace privește legământul a jucat numai rolul de a înlocui pe Dumnezeu și că, Dumnezeu însuși este izvorul tuturor binecuvântărilor.

Mijlocitor

49 E de observat, că legământul Abraamic n'are mijlocitor. Nu e de lipsă să fie mijlocitor la oricare legământ. Dacă un astfel de legământ să încheie unde numai una dintre partide să obligă, acolo nu este lipsă de mijlocitor. Iar dacă ambele partide sunt competente, asemenea nu e lipsă de mijlocitor. Sunt motive convingătoare pentru ce nu e lipsă de mijlocitor la legământul Abraamic. 1, fiindcă Dumnezeu s'a obligat, că binecuvântă toate națiunile pământului, ceiace va și face fără să țină cont de ceiace face celelalt. Legământul a fost unilateral, pentru care motiv n'a fost lipsă de mijlocitor. Avram în acest loc, a fost o persoană care a închipuit pe Dumnezeu. 2, deoarece Avraam și-a dovedit credința în Dumnezeu atunci când legământul a intrat în vigoare și a devinit obligatoare — pentru ce a primit aprobarea lui Dumnezeu. Credința lui i-a fost socotită spre dreptate sau îndreptățire. Deoarece a fost socotit drept sau fiind îndreptățit, dânsul a fost astfel competent să facă legământ cu Iehova.

50 Mijlocitorul este un sol sau un împăciuitor. Toată țasa omenească trebuie să se împace cu Dumnezeu prin

Christos. „Căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” (Fapte 4 : 12) Isus spune despre sine: „Eu sunt calea adevărului și viața. Nimeni nu vine la tatăl, decât prin mine.” (Ioan 14 : 6) Apostolul declară: „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și om, omul Isus Christos, care s'a dat pe sine ca preț de răscumpărare pentru toți, fapt ce trebuie adevărat la timpul cuvenit.” (1 Timoteiu 2 : 5, 6.) Aceste texte nu se referă la un legământ, ci fără îndoială numai la Isus ca mijlocitor sau împăciuitor între Dumnezeu și om. Membrii bisericii nu sunt aduși în Christos printr'un mijlocitor de legământ, ci ajung acolo prin credința lor în sângele vărsat al Mântuitorului pământului, cari vor fi restatornicite, vor primi binecuvântările restatornicirei mulțumită unui legământ nou, iar „sămânța” legământului Abraamic va fi executorul binecuvântării lor.

Avraam se va întoarce

51 Profetul lui Dumnezeu scrie: „El își aduce pururea aminte de legământul său. . . sunt întărite legămintele sale pe vecie.” (Psalm 111 : 5, 9) Aceasta e o incredințare, că Avraam se va întoarce din mormânt și se va împărtăși de acele binecuvântări cari sunt asigurate pentru dânsul prin promisiunile legământului. Dumnezeu i-a promis, că l va binecuvânta și Dumnezeu în vecie nu va uita de legământul său.

52 Restatornicirea lui Avraam o arată și următoarele cuvinte: „Și a adăogat: Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam.” (2 Moise 3 : 6) Isus explică declarația aceasta a lui Iehova zicând: „Dar că morții înviază a arătat însuși Moise în locul unde este vorba despre rug, când numește pe Domnul Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeul lui Isac, și Dumnezeul lui Iacob.” (Luca 20 : 37) Faptul, că legământul îi asigură mortului Avraam o viață viitoare arată clar pentru ce s'a numit Iehova „Dumnezeul lui Avraam”. Faptul că Avraam va trăi din nou și nici odată nu va mai muri. „Vei împlini . . . îndurarea promisă lui Avraam.” (Mica 7 : 20) Ca o mărturie pe- maideparte spune Isus: „Dar vă spun că vor veni mulți dela răsărit și dela apus și vor sta la masa cu Avraam, Isac și Iacob în împărăția cerurilor.” (Matei 8 : 11) Împărăția va fi regatul lui Mesia care se compune din preoții după orânduiala lui Melchisedec. Avraam în împărăția lui Mesia va figura ca suplinitorul acestuia pe pământ. Aceasta o arată promisiunea făcută lui Avraam prin legământ.

Împlinire deplină

53 Christosul este executorul sau arhierul regesc, pe care Dumnezeu îl va folosi indecursul mileniului spre a aduce în armonie cu dânsul pe ori ce om care să va supune. Atunci se vor împlini pe deplin condițiunile legământului, fiindcă în acel timp toate națiunile pământului vor avea ocaziuni de ispășire cu Dumnezeu. Aceia cari vor dovedi supunerea față de Dumnezeu, vor fi împăcați cu Dumnezeu și vor fi restatorniciti. Aceasta va fi încheierea deplină a legământului Abraamic. Celelalte legămintele și anume: legământul legii, legământul prin sacrificiul și legământul nou, toate sunt subordonate legământului Abraamic.

11 In minunata lucrare de realizare a promisiunii Abraamice cu privire la binecuvântarea tuturor națiunilor de pe pământ, membrii Christosului cari cei dintâi s'au împărțit de această binecuvântări, au privilegiul, că pot să conlucreze la distribuirea binecuvântărilor. Cei dintâi, cari au fost aleși ca membrii „semînței” au fost evreii. Pe urmă membrii corpului au fost aleși dintre națiuni sau păgâni. Aceștia sunt aceia pe cari Dumnezeu i-a ales ca pe un popor pentru numele său. Acest punct este ilustrat prin parabolă: „Cu vremea săracul a murit și a fost dus de ingeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și l'au îngropat.” (Luca 16 : 22) Aceasta înseamnă, că păgânii cari odinioară erau departe de Dumnezeu, au ajuns în harul lui Dumnezeu, închipuit prin sânul lui Avraam și beneficiază de privilegiul ca să guste binecuvântarea lui Iehova prin credință și să aibă ocazie să devină o parte a semînței promisiunii. Aceia deci cari sunt încă pe pământ și sunt chemați, concepuți și unși de spiritul sfânt, au privilegiul ca să fie martorii lui Dumnezeu și să vestească cu curaj preamărirea numelui său. Prin aceasta ei își dovedesc dragostea și aprecierea lor față de Dumnezeu. (1 Ioan 4 : 17, 18) Dacă aceștia dovedesc credință și credincioșie până la sfârșitul călătoriei lor de pe pământ, vor lua parte la învierea întâie și alături de Christos vor binecuvânta toate popoarele pământului.

Intrebări pentru studiul brean

Înșiră câteva legăminte ale lui Iehova despre cari amintește Scriptura. Pentru ce sunt aceste însemnate? Cum primesc explicarea însemnății legămintelor aceia cari „tem” numele lui? 1, 2.

Arată cum se aplică cuvintele „legământului meu”, folosite de Iehova. Ce condiții sunt de lipsă, ca Dumnezeu să facă legământ cu o creatură a sa? Poate să fie competent vre-un membru din familia lui Adam? Ce însărcinare are mijlocitorul? 3-5.

Are grijă Iehova de ținerea legămintelor sale? Ce dovadă avem despre aceasta? Cum tratează Iehova cu partida cealaltă a legământului? 6-7.

Pentru ce a făcut Iehova legământ cu unele creaturi ale sale? Și care este motivul că aceștia sunt aprobați de către Iehova? 8-9.

Explică cuvântul „legământ” și arată origina lui. Explică punctele esențiale a unei legământ valabil. În care înțeles a fost Adam în relație de legământ cu Dumnezeu și ce urmare a avut călcarea legământului din partea lui? 10-12.

Ce dispozițiuni a dat Dumnezeu lui Avraam referitor la pământul Canaanului. Ce promisiune a fost în legătură cu acesta? Cum a primit Avraam acesta poruncă și ce răsplată a avut? Ce legătură de timp era între supunerea lui Avraam față de chemarea Dumnezeiască și instituirea Paștelui, adică începutul legământului legii? Arată cum a încheiat Dumnezeu cu Avraam mai întâi un legământ unilateral, iar pe urmă unul bilateral. 13-16.

In ce înțeles a fost jertfa în legătură cu încheierea acestui legământ? Citează textele Scripturii referitoare. 17-19.

Aplică textul 1 Moise 15 : 18. Cari sunt cele două concluziuni cari se pot trage din legătura care arată o încheiere de legământ? 20-23.

Care este înțelesul textului 1 Moise 17 : 1, 2, 7? Întrucât se referă aceasta la legământul tăierii împrejur? Arată, că pentru ce n'a fost lipsă de tăierea împrejur în cazul îndreptăcirii lui Avraam. Pentru ce a primit atunci pecetea acesteia? 24-28.

Explică intenția care era în fapt, că Dumnezeu și'a întărit prin jurământ promisiunea referitor la binecuvântarea omenirii. 29-30.

La cine se referă cuvântul „sămânța”? Textele 1 Moise 1 : 10; 10 : 22 și Evrei 11 : 12 se referă oare la „sămânța” naturală sau la cea spirituală? Arată pe baza textului „In Isac se numește sămânța ta” din 1 Moise 21 : 12, că aceasta e adevărul. 31-33.

Arată cum a preumbrit Dumnezeu ducerea la îndeplinire a legământului său. Cari sunt aceia cari compun „mulțimea mare” și pentru ce se numesc așa? 34.

Ce condițiuni de căpetenie trebuie să întrunească cineva pentru a deveni un membru al „semînței Abraamice”? Pentru ce a fost de lipsă, ca Isus să fie un descendent natural al lui Avraam? Când a devenit el „sămânța promisiunii”? În ce scop a trebuit să îplinească legea? 35-38.

Ce scop are legământul Abraamic? Dăla cine trebuie să vină binecuvântările? Cum au parte în planul lui Dumnezeu Avraam, Sara și Isac? În ce vor consta binecuvântările și în ce orânduială vor fi împărțite? 39-40.

Fă comparație între îndreptăcirea din vârsta Evan-geliei și necesitatea îndreptăcirii de sub domina lui Christos. 41-43.

Ce închipuește Isac și mireasa sa Rebeca în legătură cu moștenirea lor? 44-45.

Ce sunt acele binecuvântări de cari seva împărțită omenirea și prin cine le va primi? 46.

Ce închipuește faptul că Avraam a dat zeciuială lui Melchisedec, și că prin aceasta a primit binecuvântarea lui? 47-48.

Definește aceia regulă, care determină necesitatea unui mijlocitor. Aplică această regulă asupra legământului Abraamic. 49-50.

Când va primi Avraam binecuvântările promise lui personal? Dovedește acesta cu Scriptura. 51, 52.

Describe serviciul noului legământ. În ce relație să află celelalte legăminte față de legământul Abraamic? 53.

Arată cum se aplică Luca 16 : 22. Care este privilegiul clasei „semînței” și întrucât influențază moștenirea lor viitoare, punerea în aplicarea acestui privilegiu. 54.

W. T. 15 aprilie 1928.

Legământul legii

„Acum dacă veți asculta glasul meu și veți păzi legământul meu, veți fi ai mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al meu.“ — 2 Moise 19 : 5

Iehova a încheiat un legământ cu poporul evreu, care este însemnat în Biblie ca legământul legii. (Galateni 3 : 17) Intre legea lui Dumnezeu și legământul legii încheiat cu evreii, trebuie să tragem o linie de deosebire. Legea lui Dumnezeu este voința sa cu referirea la oameni. Aceasta este regul de conduită, care supunerea față de legalitatea și pedeapsă nelegiurii. Avraam a îndeplinit legea lui Dumnezeu, adică voința sa exprimată în măsură ce a cunoscut acesta voință. Avraam totuși n'a fost sub legământul legii. „Pentru că Avraam a ascultat de porunca mea și a păzit ceia ce iam cerut, a păzit poruncele mele, orânduiriile mele și legile mele.“ (1 Moise 26 : 5) „Căci ce zice Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu și acesta i s'a socotit ca neprihănire . . . Făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui că va moșteni lumea, n'a fost făcută pe temelul legii, ci pe temelul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.“ — Romani 4 : 3, 13.

Avraam Isac și Iacob sunt amintiți ca părinții izraeliților. Legământul legii nu s'a încheiat cu părinții. „Nu cu părinții noștri a încheiat Domnul legământul acesta.“ (5. Moise 5 : 3) Părinții lor au murit înainte de încheierea legământului legii. Promisiunea originală făcută lui Avraam și întărită lui Isac și Iacob, s'a referit strict numai la aceea sămânță prin care trebuie să vină binecuvântările la toate națiunile pământului. Promisiunea lui Dumnezeu nu atârna de vre-un lucru al legii. Promisiunea lui a fost neschimbată și legea n'a mai adăogat nimic la ea. Deoarece Isac n'a fost sub legământul legii, prin acesta preumbrește sămânța care nu stă sub legământul legii.

Când s'a încheiat?

Agara a fost o femeie Egipteană. (1 Moise 16 : 1) Ea a fost antiînchipuirea legământului legii. (Galateni 4 : 24) S'a văzut deci de potrivit, ca legământul pe care l'a închipuit ea să fie făcut în Egipt. Profetului Dumnezeu scrie astfel despre acest legământ: „Nu ca legământul pe care l'am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului.“ (Jeremia 31 : 32) „După cuvântul legământului ce am încheiat cu voi când ați ieșit din Egipt și spiritul meu sta în mijlocul vostru.“ (Hagai 2 : 5) Aceste texte dovedesc, cumcă legământul legii s'a încheiat în ziua când au părăsit evrei Egiptul, și pe maideparte, că atunci să

împlinea chiar 430 ani decând Avraam a intrat în pământul Canaanului.

În anul 1615 înainte de Christos în ziua patrusprezecele a luni Nizzan au părăsit izraeliții Egiptul. Atunci au mâncat întâia dată mielul de paște. „Și după patrusute treizeci de ani tocmai în ziua aceea, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului.“ (2 Moise 12 : 41) Pavel întărește aceasta dovadă când scrie: „Și aceasta zice: Așezământul cel întărit mai înainte dela Dumnezeu în Christos, nu s'a putut nimici de lege care s'a dat cu 430 ani mai târziu, încât să se desființeze făgăduința.“ — Galateni 3 : 17.

„În adevăr acolo unde să face un testament, trebuie neaparat să aibă loc moartea celui care a testat. Pentru că un testament nu capătă putere câtă vreme trăește cel ce l'a făcut.“ (Evrei 9 : 16, 17) Mielul de paște a fost jertfa care a trebuit înjunghiată. Mielul de paște a reprezentat pe Moise; care după omorârea mielului a fost considerat mort. Aceasta arată o altă dovadă despre timpul încheierii legământului, precum și aceea, că a fost încheiat în Egipt.

În ziua cincisprezecelea a luni doua după ieșirea din Egipt fiind în pustiu (2 Moise 16 : 1) izraeliții au murmurat contra lui Moise din cauza foamei ce îndurau. „Domnul a zis lui Moise: Iată că voi face să vă ploie pâine din ceriu. Poporul va ieși afară și va strânge cât îi trebuie pentru fiecare zi, ca să'l pun la încercare și să văd dacă va umbla sau nu după legea mea. . . . Veți strânge timp de șase zile dar în ziua a șaptea care este sabatul meu nu va fi.“ (2. Moise 16 : 4, 26.) Legământul legii era deja atunci în vigoare, cu toate că izraeliții nu ajunseră încă la muntele Sinai.

La muntele Sinai

Muntele Sinai din Arabia de obicei să chiamă Horeb. Aceste două numiri amintite de Scriptură, de fapt arată acelaș lucru. Oare nu dovedesc următoarele texte, că legământul legii la muntele Sinai și nu în Egipt s'a încheiat? „Domnul Dumnezeu nostru a încheiat cu noi un legământ la Horeb.“ (5 Moise 5:2) „Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, servitorul meu, căruia i-am dat în Horeb rândueli și porunci pentru tot Izraelul.“ (Malachi 4 : 4) „Cari lucruri trebuie luate în alt înțeles: aceste sunt două legăminte, unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agara.“ — Galateni 4 : 24

• Ceiace s'a întâmplat pe muntele Sinai privitor la legământul legii a avut loc cam la cincizeci zile după eșirea izraeliților din Egipt. Evenimentul de pe muntele Sinai a fost probabil sfințirea sau întărirea faptului întâmplat în Egipt în timpul înființării paștelui. La muntele Sinai izraeliții au primit în amănunt legile legământului. Mai întâi au primit legea fundamentală, care constă din cele zece porunci. (2 Moise 20 : 1-7) După aceasta au urmat regulile și orânduiele legii. Iehova i-a dictat lui Moise legea, pe care am scris-o și a predat-o izraeliților. Au jefit cu aceea ocazie animale, cu sângele cărora au stropit altarul și capetele poporului. (2 Moise 24 : 7, 8.) Acesta a fost confirmarea și sfințirea faptului întâmplat în Egipt. Pe timpul paștelui evreii au stropit cu sângele mielului stâlpul și pragul de sus al ușilor, iar întreaga familie era înăuntrul casei. Ceiace era analog cu stropirea fiecărui membru din familie. Sângele a fost proba pe fiecare membru al casei.

• Evenimentul de la muntele Sinai a fost mai mult o cauză națională care dovedea lucrul întâmplat cu fiecare familie ca și întâmplat cu întreg poporul ca unitate națională. În urma legământului întărit prin sărbătoarea paștelui, Iehova a lăsat ca izraeliții să beneficieze imediat de folosul legământului, întrucât i-a eliberat de sub robia din Egipt. În ceiace privește răscumpărarea evreilor din jugul egiptean citim: „Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta.“ (Isaia 43 : 3) „Nu tu ești acela care ai urcat marea, apele adâncului celui mare, și ai croit în adâncimile mării un drum pentru trecerea acelor răscumprați.“ (Isaia 51 : 10) Egiptul a închipuit lumea aceea în care erau izraeliții. Horeb este muntele lui Dumnezeu și a închipuit cerul. Ce privește această ilustrațiune, a fost de lipsă că cartea legii să fie stropită cu sânge pe Horeb și nu în Egipt. Dovada arată deci, că legământul a fost încheiat în Egipt și a fost întărit său aprobat pe muntele Sinai.

Pentru ce s'a încheiat?

¹⁰ Pentru ce a trebuit să încheie Iehova legământ cu izraeliții? Desigur nu pentru că ei ar fi meritat aceasta sau că Iehova ar fi avut ceva obligațiune față de ei. Ei s'au murdărit cu idolii Egiptului. Când Dumnezeu s'a pregătit să-i scoată din Egipt le-a zis: „Să părăsiți fiecare uriciunile ochilor săi și să nu vă spurcați cu idolii Egiptului. Eu sunt Iehova Dumnezeuul vostru.“ (Ezechiel 20 : 7) Aceasta arată că ei n'au fost vrednici de bunăplăcere a lui Dumnezeu, și că ei n'au meritat nimic bun din mâna lui Dumnezeu. Atunci totuși pentru ce a trebuit să încheie Iehova legământ cu dânșii?

¹¹ Iehova a încheiat legământ cu Avraam, ce trebuie să stea în putere. Aceasta l'a moștenit Isac și Iacob. Acești oameni sunt părinții lui Israel. Dumnezeu a iubit pe izraeliți pentru părinții lor. Apostolul scrie: „În ce privește Evanghelia ei sunt dușmani și acesta spre binele vostru, dar în ce privește alegerea sunt iubiți din

pricina părinților lor.“ (Romani 11 : 28) „Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel: pe cari îi țin Egiptenii în robie și mi-am adus aminte de legământul meu.“ (2 Moise 6 : 5) Aici stă scris, că Dumnezeu și-a adus aminte de legământul său. Oare de care legământ și-a adus aminte? Desigur, de acela încheiat cu Avraam, deoarece legământul legii încă nu a fost încheiat. De aceea spune copiilor lui Israel: „Eu sunt Domnul. Eu vă voi izbăvi din muncile cu cari vă apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți.“ — 2 Moise 6 : 6.

¹² Iehova a promis, că va binecuvânta toate familiile pământului și că binecuvântările ispășirii și a vieții prin „sămânța promisiunii“ le va se ținde peste toate națiunile și familiile pământului. Dumnezeu nu să putea folosi în scopul executării planului său referitor la binecuvântarea omenirii de un astfel de om care ar fi stat în legătură cu Satan, acest dușman, sau să fi fost sub controlul acestuia. Izraeliții să închinau pe atunci idolilor furnizați de Satan pentru Egipteni. Dumnezeu voia acuma să pună în vedere urmașilor naturali ai lui Avraam, că nimenea dintre ei nu poate face parte din sămânța promisiunii, dacă nu se lapdă de la nelegiuiri. Dumnezeu voia acuma să le dea legea sa prin care vor putea cunoaște păcatul.

¹³ „Prin lege este cunoștința păcatului.“ (Romani 3 : 20) „Nu ași fi cunoscut păcatul decât numai prin lege.“ (Romani 7 : 7) „Că până la lege păcatul era în lume, dar păcatul nu se socotește nefiind lege.“ (Romani 5 : 13) „Păcatul este călcarea de lege.“ (1 Ioan 3 : 4) Unde nu este lege, acolo nici nu este călcarea de lege.“ — (Romani 4 : 15.

¹⁴ Dacă rasa omenească era fără de păcate, atunci nu era lipsă de lege. Urmașii lui Avraam erau copii lui Adam, care prin păcatul său a adus osândă și asupra urmașilor săi. (Romani 5 : 12) Legile sunt provăzute pentru cei păcătoși și nu pentru cei dreți. „Știind aceasta, că legea nu este dată pentru cel drept, ci pentru cei fără de lege și nesupuși, pentru ucigători de părinte, ucigași. . . .“ (1 Timotei 1 : 9) Apostolul Pavel vorbind despre legământul legii spune în ce scop s'a încheiat: „Pentru ce dară este legea? S'a adăos pentru călcările de lege, până ce era să vină sămânța careia s'a dat făgăduința. . . . Încât legea ne-a fost învățător spre Christos, ca să ne îndreptăm prin credință.“ — Galateni 3 : 19, 24.

¹⁵ Iehova Dumnezeu este izvorul a toată viața și nimeni nu poate primi viață veșnică dacă i se împotrivesc. Dușmanului Satan i-ar plăcea ca să înstreineze pe orice om de la Dumnezeu, ceia ce ar însemna pentru om nimicirea, fără să mai poată nutri speranță la vre-o viață. Pentru ceia a dat în știre Dumnezeu izraeliților legea, să le servească spre binele lor cât și spre binele întregii omeniri. E de observat, că partea întâia din legea fundamentală se referă la Iehova ca singurul și

„Adevăratul Dumnezeu. „Eu sunt Domnul, Dumnezeu tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei, să nu ai alți Dumnezei afară de mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vre-o înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul.“ — 2 Moise 20 : 2-4.

„Toate legile sale să bazază pe acele mare adevăr, că Iehova este Dumnezeu adevărat. Satan a pus în discuție întrebarea: Cine este Dumnezeu?, care întrebare a trebuit să se judece spre mărirea lui Dumnezeu și fiecare care va primi odată, trebuie să stea de partea lui. Iehova este drept și adevărat. Această mare legă a pus-o Dumnezeu în vederea izraeliților pe muntele Sinai. Incepând cu acel timp, legea trebuia să le servească copiilor lui Israel ca învățător pe calea adevărului, până va veni „sămânța promisă“ prin care vor primi binecuvântările. În lipsa legii, toți evreii s'ar fi întors dela Iehova până la vremea când a venit Isus Christos pe pământ, și astfel nimeni nu ar fi avut ocazia, să devină o parte din sămânță“. Legământul legii a fost dat Izraeliților pentru starea lor păcătoasă.

„Sămânța promisiunii trebuia să fie pe deplin consacrată Dumnezeului Iehova. Dacă cineva cunoscând pe Dumnezeu, în inima sa se aplea că spre Satan, acela este necurat. Prin legământul legii Dumnezeu a arătat lui Israel ce trebuie să facă pentru ca să fie curat. Poporul a fost sfânt dela timpul încheierii legământului, atât timp, pânăcând nu l'au călcat. (Ieremia 2 : 3) Ei au fost poporul ales al lui Dumnezeu și nu ai diavolului. Satan pe toate celelalte națiuni i-a ținut sub controlul său. Dacă Israel se va veni „sămânța“, atunci va avea ocazie să devină o parte din aceia sămânță. Dumnezeu le-a vorbit astfel: „Imi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.“ — 2. Moise 19 : 5. 6.

„Dumnezeu a prevenit pe Israel, ca să nu facă nic o invidială cu dușmanii lor, și să se rețină dela dumnezeul acelora importați de dracul. (2. Moise 23 : 32) Le-a zis, că, dacă vre-un bărbat sau femeie dintre ei se va închina soarelui, lunii sau oricărui din oștile cerești să fie omorât cu pietre. (5. Moise 17 : 2-5) Legea a dispus, ca primul născut să fie jertfit Domnului. Dumnezeu a dat izraeliților diferite reguli cari seryeau pentru ținerea lor pe calea dreaptă. Aceste legi au servit cași învățători la aceia ca să-i țină pe dânșii pe calea potrivită până va veni Christos „sămânța promisă“.

Viața promisă

„Oare legământul legii nu a promis evreilor viață, dacă-l vor implini? Da a promis. „Să păziți legile și poruncile mele, omul care le va implini va trăi prin ele.“ (3 Moise 18 : 5) „În adevăr, Moise scrie, că omul care implinește neprihănirea care o dă legea, va trăi prin ea.“ — Romani 10 : 5.

„Dacă evreii ar fi implinit în mod perfect legea lui Dumnezeu oare ar fi primit ei viața veșnică? Nu încap

nici o invidială, deoarece Dumnezeu a promis, că ei sa țină totdeauna de cuvânt. (Isaia 46 : 11) Dacă cineva s'ar îndoi, să-i servească dă dovadă cuvintele, lui Isus: Un învățător al legii s'a sculat să ispitească pe Isus și i-a zis: Învățătorule ce să fac ca să moștenesc viața veșnică? Isus i-a zis: „Ce este scris în lege? Cum citești în ia? El a răspuns: Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot eugetul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuți. Bine ai răspuns i-a zis Isus, fă așa și vei avea viață veșnică. — Luca 10 : 25-28.

„Când a venit Isus oare el a implinit legea în mod perfect? Da, celace dovedește, că numai un om perfect poate să țină legea, nimeni altul. Dupăcum declară Pavel, dacă dânsul ar fi putut implini legea, ar fi fost drept, iar fiecare creatură îndreptățită are drept la viață. Pentru aceasta dacă evreii ar fi implinit legea, ar fi dovedit prin acest fapt starea lor dreaptă, ce i-ar fi îndreptățit la viață veșnică. Cauza că evreii n'au putut implini legea, a fost imperfecta lor rezultată din urma-rea păcatului. Păcatul prin neascultarea lui Adam a intrat în lume, și astfel toți și chiar evreii s'au născut păcătoși. (Romani 5 : 12) Nici un păcătos n'are drept la viață. (Romani 6 : 23) Legea a arătat evreilor, cât și celorlalți oameni, că pentrucă omenirea să se împărtaşească vreodată de binecuvântarea vieții, după promisiunea legământului Abraamic, negreșit trebuie să se facă ceva pentru înlăturarea păcatului, adeca e de lipsă ispășirea pentru păcate.

„Deoarece Dumnezeu a prevăzut, că Satan va aduce la iveală în mod viclean o sumedenie de învățători ai evoluției, cari vor declara, că omul nu are lipsă de răscumpărător; Dumnezeu s'a folosit de funcționarea legământului legii pentru a dovedi falsitatea și nebunia teoriei lor. Nimenia nu va putea vre-odată spune cu drept cuvânt: Dacă ași fi avut ocazie m-ași făcut desăvârșit și acuma ași trăi. Aplicarea legământului legii servește deplină dovadă că teoria evoluției (dezvoltării) este dela Satan și că cei ce să luptă pentru ea, sunt unelte diavolului, ori au cunoștința celui fapt, ori nu.

Preumbrirea lucrurilor mai bune

„Pavel declară, că legea a preumbricit lucrurile mai bune ce vor veni. (Evrei 10 : 1) Pânăcând legământul legii a fost adus la iveală în primul rând pentru păcat, Dumnezeu s'a mai folosit de el, ca să formeze din lege umbrele sau antipurile planului său referitor la ispășirea omenirii. Apostolul spune mai departe: Deci și cel dintâi legământ a avut regulile ceremoniale de serviciu, și sanctuar aranjat în regulă.“ (Evrei 9 : 1) Ce-au fost oare aceste ceremonii a serviciului Divin și ce au fost aranjamentele ei în regulă? Când legământul a fost încheiat în Egipt s'a înjunghiat un miel de parte bărbătească fără cusur, iar cu sângele lui au stropit ușorii uși ce a servit evreilor ca un mijloc de mântuire în noaptea paștelui. Acest miel a fost mâncat cu

pâine nedospită. (2 Moise 12 : 8) Aceasta ceremonie trebuia repetată în fiecare an în patrusprezece Nizan.

²⁴ Mielul a închipuit jertfa lui Isus fiul iubit al lui Dumnezeu, care va răscumpăra din păcate întreaga omenire. El a fost mielul înjunghiat de la începutul fondării lumii. (Apocalips 5 : 6) „Mielul fără cusur și fără prihană.” (1 Petru 1 : 19) Cu această ceremonie a fost preumbrită jertfa de răscumpărare. Dumnezeu a promis că a scăpa pe om din moarte și mormânt. (Osea 13 : 14) Aceasta ceremonie servea pentru evrei și urmașii lor, să le pună în vedere, că mielul lui Dumnezeu va lua păcatele lumii, cum a și declarat Ioan la începutul slujbei lui Isus. — Ioan 1 : 29.

²⁵ După confirmarea legământului pe muntele Sinai, Moise a redicat cortul după îndrumările date de Dumnezeu. Dumnezeu și-a arătat prezența sa prin norul și lumina din sfânta sfințelor. (2 Moise 40 : 34) În fiecare an odată s'a ținut un serviciu special în legătură cu cortul. În ziua anumită s'au înjunghiat anume, viței și tapi, a căror sânge a fost dus de arhier în sfânta sfințelor să stropescă scaunul îndurării în cauza de ispășire. (3 Moise 16, Evrei 9 : 6-8) Acest serviciul al cortului a preumbrit ceva lucruri viitoare mai bune, și că adevărata jertfă va aduce ispășire pentru păcatele omenirii și va face posibilă împăcarea omului cu Dumnezeu, conform promisiunii sale. Jertfirea acestor animale a fost oficiat de un astfel de arhieru pe care îl îndreaptă-tea legea.

²⁶ Aceste ceremonii au servit, ca să dea anumite lecții evreilor și altora după dânșii. Jertfirea mielului de paște se referea la jertfa lui Isus Christos și închipuia răscumpărarea. Jertfirea vițelor și a tapilor precum și stropirea cu sângele lor închipuia vărsarea sângelui lui Isus Christos ca jertfa de păcat pentru omenire. Învață pe mai departe, că Christos marele arhieru ales de Dumnezeu va reprezenta jertfa și va câștiga ispășire pentru păcat. — Evrei 9 : 10-14.

²⁷ Deci legământul legii arată, cumcă este neaparată lipsă de jertfa lui Isus Christos, mai întâi în interesul „semînței”, pe urmă a tuturor oamenilor. Acest legământ a preumbrit și legământul cel nou și mai bun, iar ceremoniile în legătură cu el, dau dovadă de faptul, că între încheierea și întărirea sau sfințirea acestui legământ nou, va fi un interval lung.

Cele mai bune năzuințe

²⁸ Presupunând, că evreii și-ar fi dat toată silința pentru împlinirea legii, oare această năzuință aducea ceva favoruri pentru dânșii? De promisiunile sale, și că se închină mai bine înaintea lui Dumnezeu, decât înaintea dracului. Conducătorii lui Izrael n'au probat să îplinească legământul legii după spiritul ei. Ei au înaintea dracului. Conducătorii lui Izrael n'au probat dar în inimile lor erau departe de Dumnezeu. (Isaia 29 : 13) Au fost înșelători și fățarnici, numai din egoism, au manifestat un aspect exterior cucernic. (Matei

23 : 13-35) Ei susțineau, că sunt copiii lui Avraam, nu să se supună lui. Când a venit Isus a aflat pe unii care adevăr urmașii dracului, deoarece doreau mai mult să facă voia acestuia, decât al lui Dumnezeu. (Ioan 8 : 39-44) Dovadă că ei erau copii ai diavolului, este, că ei n'au crezut în legământul legii și nici nu voiau s'o îplinească.

²⁹ Unii evrei au voit să îplinească legea. Aceștia au crezut în Dumnezeu și și-au dat cele mai bune năzuințe să se supună lui. Când a venit Isus a aflat pe unii care au așteptat pe Mesia și l'au și recunoscut pe Isus ca atare. Conducătorii asemenea au așteptat venirea lui Mesia pe baza celor scrise, însă conduși de un sentiment egoist. Ei au comis înșelăciune și amăgire. „Isus a văzut pe Natanael venind la el și a zis despre dânsul: iată eu adevărat un izraelit în care nu este vicleșug.” (Ioan 1 : 47) Natanael a recunoscut atunci pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu și rege al Izraelului. „Natanael i-a răspuns: Rabi tu ești fiul lui Dumnezeu tu ești împăratul lui Izrael.” (Ioan 1 : 49) Într'ânsul nu era amăgire și fățarnicie ca în farisei.

³⁰ Acesta și alți evrei cumsecade au împlinit spiritul legii, deoarece ei au crezut în Dumnezeu și în „sămânța” promisă. Ei au fost plăcuți lui Dumnezeu, care i-a și primit la sine, nu că doară ar fi împlinit legea în mod perfect, ci fiindcă au crezut în Christos. Despre aceștia zice Pavel: „Fiindcă știm, că omul nu este socotit neprihănit prin faptele legii, ci numai prin credința în Isus Christos, am crezut și noi în Isus Christos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Christos, iar nu prin faptele legii, pentru că nimenia nu va fi socotit neprihănit prin faptele legii.” (Galateni 2 : 16) Cari au avut credință în Dumnezeu și promisiunile sale și cari au voit să îplinească legea, pentru aceștia legea a servit ca învățător spre conducerea și ocrotirea lor până la venirea lui Christos. — Galateni 3 : 24.

Mijlocitorul

³¹ Legământul legii are mijlocitor. Și oare pentru ce? Deoarece poporul lui Izrael n'a fost în măsură să încheie legământ cu Dumnezeu. Ei au fost păcătoși în urma păcatului Adamic. Moise a fost ales, ca să fie mijlocitorul între Dumnezeu și poporul Izrael. (Galateni 3 : 19) Dar Moise nu s'a născut tot așa de păcătos, și dacă da, atunci cum de a putut fi mijlocitor? Moise s'a născut păcătos, dar prin credința sa în Dumnezeu și promisiunile sale și prin supunerea sa prin care și-a dovedit credința, a fost îndreptățit prin credință, pentru care fapt Dumnezeu l'a ținut vrednic, ca să încheie legământ cu dânsul în calitatea de mijlocitor pentru Izrael. (Evrei 11 : 23-28, 2 Moise 3 : 5) Despre Moise a zis Iehova: „Servul meu Moise care este credincios în toată casa mea.” (4 Moise 12 : 7) „Aduceți-vă aminte de legea lui Moise servul meu, pe care am dat-o în Horeb pentru tot Izraelul.” (Malachi 4 : 4) „Acesta este acel ce a fost în adunarea în pustiu cu fingerul care-i vorbea în muntele

Sinai . . . care a și primit cuvintele vii, spre a ni le da." — Fapte 7 : 38.

"Moise în calitate de mijlocitor al legământului legii a preumbrit pe Christos, mijlocitorul unui legământ nou și mai bun. „Că lega prin Moise s'a dat, iar harul și adevărul prin Isus Christos a venit." Ioan 1:17.

"La jertfirea mielului de paște Moise a reprezentat pe Isus singur, fără de biserică, sau membrele corpului său. În noul legământ Isus singur e destul să îndeplinească funcțiunea mijlocitorului, pentru care poziție a fost destinat deja atunci când a fost omorât mielul de paște. Nu era de lipsă pentru dânsul, ca să aștepte pentru facerea legământului nou până la întemeierea împărăției sale. Din potrivă la muntele Sinai legământul legii a fost confirmat, Moise a închipuit pe Christos, adică pe Isus și membrele sale. În acel loc atât cartea legii, cât și poporul a fost stropit cu sângele vițelilor și țapilor. Sângele vițelilor reprezintă sângele lui Isus Christos, până când sângele țapilor reprezintă sângele bisericii, care împreună cu Isus ia parte la serviciul legământului nou.

Născut sub lege

"Pentru ce a fost de lipsă, ca Isus să se nască evreu? Dumnezeu a prezis prin profeții săi, că din sămânța lui Avraam va veni Mântuitor. Apostolul Pavel mai arată un motiv când zice: „Iar când a venit plinătatea timpului, a trimis Dumnezeu pe fiul său cel născut de femeie, venit sub lege să răscumpere pe cei de sub lege, ca să primim înfierea." (Galateni 4 : 4, 5) Deoarece evreii au fost incapabili de a împlini legea, s'a adevărit, că sunt păcătoși, și sunt deci robi ai păcatului. Legea constată păcatul, iar neputința lor de a împlini legea constată că cei fiind în servitutea păcatului. Ca păcătoși nu au putut deveni fii ai lui Dumnezeu. Ei nici decum nu se puteau elibera prin propriile puteri de sub neputință. Pentru acesta în toată viața lor au fost supuși servitutei. — Evrei 2 : 15.

"La timpul cuvenit a venit Isus. El n'a fost fiul Agarei, deci nu se putea spune, că este „sămânța legământului legii." Faptul că s'a născut sub lege, arată lămurit, că dânsul a fost sub restricțiunile legământului legii, dela naștere până la consecrarea sa. Tot în legătură cu aceasta declară Pavel: „Moștenitorul cât timp este prunc, în nimic nu se deosebește de serv, deși este domn tuturor. Ci este sub epitropi și îngrijitori până la timpul hotărât de părintele său." (Galateni 4 : 1, 2.) Cu toate că a fost fiul lui Dumnezeu, el nu s'a deosebit de servitor în timpul dela naștere până la ajungere la majoritate în vârsta de 30 ani, deoarece a fost supus restricțiunile legii, care i-a servit ca tutor. Desigur acesta este argumentul apostolului. Isus ca Fiul direct al lui Dumnezeu a fost om liber, dar i-a plăcut lui Dumnezeu să-l așeze sub restricțiunile legii. E de însemnat,

ca Maria și Iosif au dus în Ierusalim pe băiatul Isus, ca după prescrierea legii să-l prezinte Domnului. (Luca 2 : 22-24) Astfel dânsul ca băiat a fost supus părinților săi conform dispozițiunilor legii. Deoarece dânsul a fost prezentat lui Iehova de părinți evrei, ca primul născut al acestora, după care timp Iehova a avut drept să dispună asupra lui.

"Referitor la toate aceste spune apostolul: „Christos ne-a răscumpărat din blăstămul legii, făcându-se pentru noi blăstem." — Gal. 3 : 13.

"Au fost oare evreii osândiți de două ori la moarte, întâi pentru că erau uramși lui Adam, și al doilea pentru că nu au îndeplinit legământul? Acesta nu se prea poate. Ca copiii lui Adam erau păcătoși și trebuia să moară. (Romani 3 : 9, 6 : 23) Avraam, Isac, Iacob și toți profeții au murit fiindcă erau imperfecti din cauza păcatului moștenit. Moartea lor desigur nu este mizerabilă. Dacă un evreu a violat cu voința, legământul legii, în urma căreia a trebuit să moară, dânsul a trebuit să sufere a moarte blestemată. Cum trebuia să sufere moarte blestemată? „Cel spânzurat este blestemat înaintea lui Dumnezeu." (5 Moise 21 : 22, 23.) Apostolul se cugeta desigur la aceasta când zicea: „Christos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se blestem pentru noi, fiindcă este scris: Blestemat este oricine este atârnat pe lemn." (Galateni 3 : 13) Nu putem admite, că moartea în sine este blestemată, ci blestemul constă în felul de a muri mișelește prin spânzurătoare.

"Moartea omului desăvârșit Isus ne asigură de răscumpărare, neținând seamă de felul morții lui. Omul Adam a păcătuit, în urma căreia toți au căzut în puterea morții. Omul desăvârșit Isus a gustat moartea pentru toți. (Evrei 2 : 9) Moartea omului desăvârșit este factorul, care pune la cale răscumpărarea. Inșă faptul că a suferit moarte mișelească pe cruce sau atârnat de lemn, dă de înțeles, că a avut scopul, ca să ridice păcatul depe evrei. Ca evreu după corp „născut sub lege", prin moartea sa mișelească a lăsat blestemul. Isus a împlinit toate cerințele legii, chiar și atunci când a murit ca un păcătos blestemat. Astfel el a curățit pe Izrael ca națiune de acest blestem și le-a dat posibilitatea de a deveni membrii casei fiilor a cărui cap este dânsul. Evrei 3 : 6, Ioan 1 : 12.

"Deoarece legământul a fost încheiat cu Izrael ca națiune, asupra acestei națiuni era blestemul de a muri mișelește pe lemn din cauza violării legii, ce reclama pedeapsă eu moarte. Isus a murit pe cruce ca un păcătos, care cu toate aceste a fost fără prihană, deși el a murit ca unul blestemat de Dumnezeu, cu toate că a fost sfânt nevinovat și neprihănit. Prin această moarte, el a nimicit blestemul. El a eliberat pe evrei de sub neputință care i-a apăsă pentru legământul legii și pentru că nu l'au putut împlini, și le-a dat posibilitatea ca primind pe Christos să devină fiii lui Dumnezeu. — Ioan 1 : 12.